

דברי הכפר

HAPPY NEW YEAR

חייה את חיך
 כאילו אתה עומד למות מחר
 ולמד כל דבר
 כאילו תחייה לנצח.

מהאטמה גנדי

ברוכה תהיי שנת 2006

גיליון מס 1980 * ו' בשבט תשס"ו * 6 בינואר 2006

כפר-הנשיא * עלון פנימי

sachlav@kfar-hanassi.org.il

בית כפר-הנשיא
 משתתף בצערם של הילרי
 ארז קרן גל והילה

במות הבעל האב החבר
 לאחר מחלה קשה

יוֹפִי אֶפְטֵרוֹט
 ז"ל

שלא תדעו יותר צער

Yu p howzit

I really don't know where to start. My first meeting with you was in February 1975 when I came over as a volunteer on a South African volunteer group and wanted to work in the fields. You invited me over for coffee and after about 2 mintes said `` see you at five in the morning on the car park ``.from that day on I cannot think of one other person who taught me so much and had such an influence on my life.

Your ability to read and understand the earth was uncanny and always a source of wonder for me..

Our long long talks in the machsan falcha in winter opened my eyes to you and your joy of working everyday in the lands you so loved. Today unfortunately there`s not much left of all those years of hard work and I`m glad you never got to see it.

I know that everyone who ever met you only had kind words and love for you.

You were always more than a friend and a boss to me you were like my father. Behind your huge frame was always a bigger heart.

Your family was the most important part of your life and the joy you got from your kids and grandchildren was one of the focal talking points in our discussions..

I`m proud that my children knew you and we all want to thank you for being part of our lives and letting us be part of yours

Your favourite saying to me when things were`nt going well was `` Harold if you worry you die,if you don`t worry you also die so why worry? ``.

I have tried to live by that but have not always managed and envied you in the fact that you could.

I know that we at Kfar Hanassi have a lot to thank you for and will always remember you as a do`er and not a talker. Behind that hard working boer exterior was a very gentle and wise man.

I also learned a lot about you and your very difficult childhood in Holland and Germany and your unbelievable desire to live and give always amazed me. Your great physical strenght was always a point of envy and admiration for me and all who worked with you.

Even after you left the kibbutz your heart was still here and I`m glad your last wish has come true to be burried here on the kibbutz.

I know you have now found peace and rest

החיבוק של יופי (או הזור שלא ידע את יוסף)

כשמעתי שיופי נפטר, עצרתי לרגע וחשבתי מה עכשיו?
איך ממשיכים כשעוד פיסה בתיבת הזיכרונות שלי נשמטת?

מאז שיופי התחיל את מסע העינויים שלו בניסיון נואש לצאת מהקרב האחרון, שכלל את ההתרמה, הנסיעה לסיין, ההשתלה, ה"כמעט" התאוששות ואז ההידרדרות המסחררת אל הקץ האיום, חשבתי על היופי האחר שהכרתי ושממנו שאבתי ראייה אחרת על החיים.

יופי,

בפשטות והתשוקה שתמיד הקרנת הצלחת להוביל אותנו, בני משק פשוטים, אחריו חזרה לאדמה הכבדה, ליתושים וירוקת החמור. למעשה היית אתה שקראת תיגר לחשיבה שה"פלחה", האחות הצעירה, לעולם לא תצליח להגיע לביצועים של אחותה הותיקה - "החולה". במאבק עיקש שהתחיל עם ה D4 הישן, צינורות אלומיניום עייפים, והמון המון אבני בזלת שצליל נחיתתן על העגלות הרתומות לג'ון דיר 3020 או הפרגיסון 185 עדיין מהדהד בראשי.

אתמול בערב כמנהג יום ה' הטלפון מצלצל ומיכי חייט בצד השני. "מחר שישי, לאן רוכבים?" הוא מתחיל "אל תשכח, חייבים לחזור מוקדם כי יש את הלוויה של יופי".

אני חושב ואז פתאום פורצת בי התחושה שחייבים לעשות מה שהוא שיחבר אותנו ליופי. "מיכי, מה דעתך על מסלול יופי?"

"רפי, יש לי רעיון, נפגשים אצלך ב 7:00"

וכך היה, יום שישי, 4 שעות לפני המפגש עם כל החברים של האדם היקר, אנחנו יוצאים לחיבוק יופי. ואיך לא? המסלול יחבוק את מירב שטחי השלחין של ה"פלחה".

תחילה יוצאים מערבה, חוצים את בוטקה השמירה הישן (מעוז מחשב ההשקיה של מוטורולה האגדי) וממשיכים על הכביש הראשי כשתל רומן וחלקת ראש פינה, מלאה בעצי אבוקדו מימינו. ואנו, גולשים לתוך מסלול ההקפה של חלקת חור טובא צפון ובסוף לחור טובא דרום מול מגרש הכדורגל. הרבה לא השתנה, הפרות של טובא עדיין זוללות את הגידול הצעיר המציץ לאחר הגשם האחרון. רק שעכשיו זאת לא כותנה שנהנת מהמסירות של הרולד, טרי וויטהם, מיכי חייט, רענן ורוני גוטר. אלא שורות שורות של חומוס בהנהגתו של סלאח סלאח.

בקצה השדה מתרברב לו המאגר החדש שלא ידע את יוסף (יופי), ולאחר איגוף זריז ומתחמק מהצחנה אנו מתחילים לטפס לעבר אבן התותח האגדי. והוא, תוך כדי סקירה של טובא ממערב וכפר הנשיא מצפון, שואל אותנו האם אנחנו

זוכרים איך יופי התעקש לתמוך בקבלתו של הרולד לחברות באסיפה כשהכריז "אני רק רוצה לגיד הרלד היה אורחת עובד טוב".

מי לא היה קופץ על המציאה של לעבוד עם יופי, כשבצפון ברוב הדרו הלבן משקיף לו מר חרמון ובסיבוב של 180 נחה לה הכינרת ממצולות של 200-? ואנחנו מתגלגלים למכלאה של יוסוף לכיוון חלקת מנסורה ומשם בתחתית הסולם, מבסוטה. "מיכי, אתה זוכר שבחלקת מנסורה תמיד הייתה בעיית ניקוז והגידול לא היה אחיד?"

"אני רק זוכר שפה היו הכי הרבה אבנים והסיכול לא נגמר".

זהו, אנחנו בקצה הדרומי של חיבוק יופי המשקיף על הירדן ההררי ותעלת ההטיה. מכאן רק אפשר לחזור צפונה. נפרדים ממבסוטה ומנסורה, עוברים מעל השער הירוק של חלקת המזבלה וחוצים דרך האגסים שלא ידעו לספר את אגדות יופי. בדרך פוגשים את משה וכאילו פרקים מספרו של יופי חוצים אותנו במסע הפרדה. ממשיכים צפונה לעמק כשבקצהו מחכה לנו סככת התפוחים, או תחנת התה של עיבודו השדה מימי יופי השמחים. עוד חלקת אגסים טרייה מנטיעות 2004 שכאילו באה להכריז שלפני ימי הפלחה העליזים היו פה עצים. כן, מטע תפוחים שבשלהי עונת הקיץ היה מארח את הקיבוץ כולו בחגיגה אין סופית של בני משק ומתנדבות, ארוחות בוקר מתמשכות ו.....קצת קטיף. הרכיבה בשולי השדה הירוק לא פשוטה. הגשם שנספג באדמה הכבדה, ניפחה וריככה, מדמה רכיבה על חוף הים. אולי כך צריך להיות כשנזכרים בעונות המתישות שעברו על כל חברי בגרירת קווים, הנחת חנוכיות של מערכת הטפטוף והגלילה המפורסמת כשהקווים השחורים ניתקים בשיא החום.

הפרדס החדש לא היה בתכנון, אך איך אפשר לפסוח עליו כשתקופת המעבר בין שטחי "כ" ו "ל" מתפוחים לפרדס הוסב לשלחין. בעודנו מדווחים דרך השער של הפרדס מיכי מתחיל לספר לי על היריבות המתוחה שהייתה בין צוות מטע (מה שנשאר מ "ל") שכלל את ראובן ונתן, לבין הצעירים השאפתנים של יופי. מי שרוצה לדעת מה באמת קרה, שווה לתפוס את מיכי. רק אגלה לכם שזה כלל צלקת, שן שהתעופפה באוויר, חיבוק ושיבר.

מתחיל להיות מאוחר והלוויה של יופי יוצאת ב 11:00. לפני שעוזבים, עוד פוגשים את אסף מסר (שכן ושותף לחוויות הפלחה) שסוגר עוד פרק במסלול יופי. נפרדים מ "כ" ו "ל", על שטח ארבל במורדות הפרדס מוותרים ומטפסים לאורך הדרך הלבנה לכיוון חלקת הכרם המפורסמת. רוח מקרית (או לא?) חולפת מעלינו ומכה בגג הפח של סככת התפוחים, כאילו דורשת למסור ד"ש ליופי גם היא.

השער הצהוב בואך ליצי' נעול, אבל יש מספיק מקום להעביר דרכו את האופניים ולהמשיך לאורך שדרת הברושים המפרידה בין האבוקדו והכרם. אנחנו מרגישים שהפרדה מתעצמת ככל שמתקרבים לזיתים ולבית הקברות. אני מסתכל על מיכי והוא כמוני מכונס בתוך עצמו. אולי זה הרגע שכל אחד עסוק במסגור התמונה שלו עם יופי. שוב הפרות על השדה.....אבל הפעם הן שלנו. מגיעים לחציית הגדר האחרונה, צריך לפתוח את המעבר ולצאת מתוך

המסע של יופי. כמה סמלי המעבר הזה שביום חול רגיל איננו שונה ממעברי
התייל הפזורים סביב כפר הנשיא.

"מיכי" אני מתעקש, "אי אפשר לסיים את מסע הפרידה מבלי לעבור ליד ביתם
של יופי והילרי".
"אתה יודע מה?" מיכי מתלהב "היו שלושה שאני זוכר אז בוא נאסף 2 לפחות,
ליד אסף מסר ואיפה שמקס חייט גר". המעלה בכביש לעבר הבריכה מזכיר לי
את תהלוכות הביכורים ואת יופי והרולד עם הכלים החקלאיים המרשימים. אנו
אוספים בית אחד ואת השני מעבר למגרש החניה.
אני מסתכל על מיכי והוא עלי.....יש כמה שניות של שקט ואז מיכי אומר
"יאללה". שנינו דוהרים למחסן הפלחה והמסגרייה הישנה על מנת לסגור את
המסלול כמו שצריך. בחצר כלים מכל התקופות, חלקם נראים שכבר הגיעו
למנוחתם האחרונה הרבה לפני יופי. הקטפות העצובות עומדות דומם בסככת
המסגרייה ואני שואל את עצמי מה הן היו מספרות אילו היו מצטרפות ללוויה
של יופי בעוד שעה?

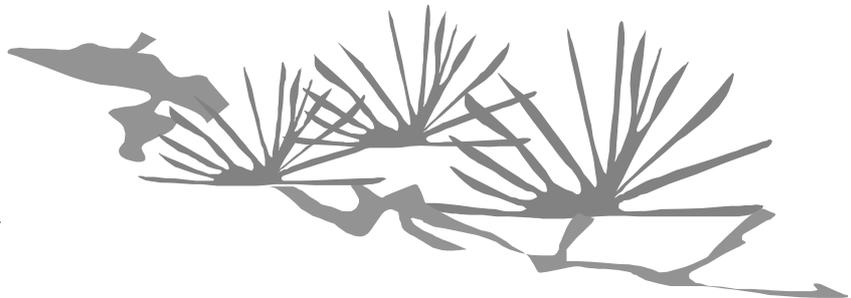
אורך החיבוק של יופי היה מעל 13 ק"מ. חיבוק רחב ומלא חוויות. חיבוק לא קל
ואין בו קיצורי דרך. חיבוק של להכיר את האדמה שהיא שותפה מלאה לפרי
עמלך. חשבתי שאצליח למצוא מגבילות בין השנים שעמל יופי ב"פלחה" להיקף
השטח בק"מ, אך גם כאן פועלו של יופי כמו ליבו, רחב אמותיים. 10 השנים
שידיו רגליו ונשמתו צבעו את שדות הבזלת בצבעי השלחין, לימדו אותנו מה
היא אהבה חסרת מעצורים של עבודת האדמה. העשור שיופי פיתח, שקד
והנחיל לנו את פיסת ההיסטוריה השגורה בפינו – פלחה.

היום לאחר שנפרדנו מיופי, גיליתי שאין סוף למה שהאדם העניו והצנוע הזה
הותיר לנו. אפילו במפגש האחרון מעל קברו הטרי, דרך שפתיו הנרגשות של
הרולד (הרי הוא אותו אורח עובד), הותיר לנו טיפ נוסף:

*If you worry you die.....If you don't worry you die.....so why
worry?*

תנוח על משכבך ותודה על הזיכרונות שהענקת לי.

רפי פרנק

נזכור

מאיר ריפקינד	5.1.90	בטבת תש"ן	ח
יוסף חצור	4.1.93	בטבת תשנ"ג	יא

יוסי מלינה	13.1	אורי שובל	9.1
נירה קורן		גרשי אפשטיין	10.1
יונתן כהן (נכד רינה כהן)		הדס סינה (נכד)	
הדר זיו (נכדה אלמן)		אריאל-משה קולט (נכד)	
יונתן וגרייס שיינגזיכט (נכדים)		עליה פרלסון (נכדה)	
אסתר נצר	14.1	גב' לורה ינטיס	11.1
		אסטל חצור	
		לי איסטון (נכדה)	
		שוני-סיון בן-נתן (נכדה)	

הרי סמיט	12.1
פרל בן-עטר	
דין בן-צבי (נין)	

ימי נישואין

שריטה וג'ו סינה	14.1
-----------------	------

נאור וסנדרה מסר חובקים

בן

נכד לסבתא חנה וסבא אסף

לכם ולמשפחה הנרחבת
איחולי מזל-טוב
והרבה נחת.

עוז נסיעה באוטובוס

ליוויתי את אימא לביקור אצל לרופא העיניים. כשנפרדתי ממנה ירדתי לכביש הראשי בצומת נתניה וחיכיתי לאוטובוס שייקח אותי צפונה, הביתה. בעצם חשבתי שכבר פספסתי את ה- 845 והתכוננתי לשהייה ארוכה בתחנה. והנה הוא בא, באיחור של חצי שעה בערך והוא מלא מפה לפה, רק הברגים המשוריינים שומרים על החיילים הדחוסים בתוכו, שלא יישפכו החוצה. אף אני נבלעתי פנימה ודאגתי שלא אפול בסיבובים מפאת הדוחק. חייל מחונך הקריב את מקומו למעני, אסירת תודה התיישבתי. ניצה מורה לאולפן המוכרת לי מימי ההוראה, חיכה אלי מהמושב הקדמי והסבירה לי שהאוטובוס שיצא מתל אביב כבר הספיק לפתח תקלה בארלזורוב, והנוסעים נאלצו לחכות לאוטובוס חלופי, מה שהסביר את האיחור בהגעה.

ישבתי ליד אחד הנוסעים הבודדים שלא היה במדים. ההוא כעס על שני החיילים שישבו לפנינו, בטונים פרובוקטיביים זרק להם ש"גאל עמיר צדק, וזאת הדרך, צריך לירות באנשים שמפריעים. פק פק וזהו זה". הקצין מעבר למעבר לימיני התנגד לדעה זו ונזף בו. אני יושבת ביניהם, מניעה את הראש כמו במשחק טניס. הכדור לימין. עובר לשמאל וחוזר חלילה וגם הראש שלי. ואני לא נשארתי חייבת. "זאת אנרכיה" אני טוענת. לא ייתכן שכל אחד יעשה מה שבא לו. אולי יירו גם בו. שכני הממורמר פונה אלי וזורק לי "גם בך יירו, את בטח נולדת באיזה קיבוץ וקמה כל בוקר לציוץ הציפורים ולשמי תכלת". איך הוא ידע, אני מההרת. ואז הוא חוזר אלי ושואל אותי "כמה יש לך? 70 כבר?"

בבת שלמה עצר האוטובוס להפסקה קצרה, כולם נוהרים לתוך המזנון ולאחר עשר דקות רק שכני אינו חוזר. אני משוכנעת שאיזה פטריוט שיסע את גרונו

בשירותים ותוהו אם להזעיק עזרה, אבל הנה הוא מופיע, אמרתי לו שהתחלתי לדאוג לו. הוא בהה בי, לא מאמין שאני דאגתי לו והבריון נעשה רך כמו חתלתול והתחיל לספר לי את קורות חייו. כילד קטן הועבר בין משפחות מאמצות ונשאר בסוף ללא בית. אין לו עבודה. לא כדאי לעבוד. הוא מתפרנס ממכירת סמים. לא, הוא מבטיח לי, הוא לא מוכר לילדים רק לאנשים חסרי תועלת כמוהו.

מתקרבים לפוראדיס ואישה קמה ממקומה פתאום ודורשת מהנהג לעצור. היא יוצאת מהרכב ומשאירה שני ילדים בני ערובה בתוכו ועומדת בחוץ. הנהג מחכה ואתו גם אנחנו. "נו גברת", הוא מתחנן "אני חייב לנסוע, תחליטי" אבל היא מחכה שיביאו אליה ילד שלישי ממכונת שעומדת להגיע לדבריה, כל רגע. אנחנו מחכים והנהג צועק שהיא תרד ממנו, והוא לא פרייבט והוא לא עומד לרשותה. והיא צורחת שהיא קנתה כרטיס זכותה לנצל אותו, והוא מתנדב לחתום על הכרטיס כדי שתקבל החזר והיא צוחת "אני לא נותנת לך את הכרטיס שלי", וכל הנוסעים כועסים עליה ועל הנהג, ופתאום מתקרבת ומאיטה מכונת פרטית וקול תרועה וששון בוקעים באוטובוס "הנה הילד, הנה הילד!". הילד נאסף בזרועות אימו ולנו מותר להמשיך בדרך.

חייל רציני ביותר מתבונן כל העת באצבעותיי העוסקות בסריגה. איך אני עושה את זה? הוא תמיד רצה ללמוד. הוא מוכן לסרוג סוודר. אני מוציאה לו צמר, מעבירה אליו את הסריג העדין בורוד ולבן שעל המסרגות, ואנחנו לומדים להעלות עיניים. הוא מתאמן בעין ימין ועין שמאל. כל הסובבים מעודדים אותו: סיימת כבר את הגב? תגיד לרמטכ"ל שלמדת לסרוג, הוא ימצא לך תפקיד חדש. הוא מתעקש וגומר שורה, הפשיסט שיושב לידי עוזר לי ללבוש את המעיל. קר בחוץ. הנהג מבסוט ממני ומוריד אותי ממש בצומת כפר הנשיא בחושך מוחלט. הוא מתנצל שאינו יכול להכניס אותי עד לקיבוץ "אבל....את מבינה....." ואני, אני ממלמלת ברכת הגומל. עוד נסיעה שגרתית באוטובוס עברה בשלום בלי פיגוע.

שמחה ארנולד

בית יונתן

בשנת 1941 הייתי בהכשרה באנגליה, הודיעו לנו שמניח שוחט עומדת לבוא לביקור היות ושמענו על מניה חברת "השומר" ציפינו לראות אישה בגובה של חייל רוסי, והנה פגשנו באישה יהודיה קטנה, שניתן היה לדמיין אותה הולכת למכולת עם סל, או עומדת באטליז בחברת נשים אחרות ומספרת על בנה הרופא או העורף דין, אך בהחלט לא נושאת רובה על שיכמה ויוצאת לשמירה בשדות.

אז כבר הבנתי שאנשים משתנים עם השנים, ושלכל אחד יש עבר וסיפור, לכן גם החלטתי לראיין את דיירי בית יונתן ללמוד את סיפורם ואת סיפור עברם, אני מקשיב לסיפור האישי ויודע שהכל מתחבר וזה הוא גם סיפור של הארץ הזו וכל אשר נעשה בה להקמתה ובנייתה.

צ. נולדה ברומניה, בשנת 1946 כאשר גברה האנטישמיות, היא החליטה לעלות לארץ ישראל והיא אז בת עשרים ושלוש. היא הגיעה בעליה ב', טולטלה מארץ לארץ במשך שנה בספינות רעועות של התקופה ההיא, כשהגיעה ספינתה לחופי הארץ, גורשו העולים על ידי הבריטים לקפריסין שם נישאה לבן זוגה, שכשחזרו הועברו למחנה בעתלית, אחר כך הועברו לקריית חיים והצטרפו לארגון תחת חסותו של הפלמ"ח,

צ. ובן זוגה עברו לקיבוץ ניר עם, שם היו חברים כשמונה עשרה שנה. היא מילאה תפקידים מרכזיים, נולדה להם בת, לאחר שעזבו את הקיבוץ עברו ועבדו במוסד חינוכי, צ כאם בית ובן זוגה תפקד כנהג, לבת המעבר היה קשה וביקשה לחזור לחברת הילדים בקיבוץ משם עברו לחדרה, מכספי פיצויים בנו בית עבדו והבטיחו קיומם. לאחר פטירת בעלה עזבה צ. את חדרה והצטרפה לבתה בקיבוץ אילת השחר, לא היה קל להתרגל שוב לקיבוץ, עכשיו צ היא דיירת בבית יונתן,

סיפורה של ל. שונה. ל. נולדה בצ'כיה, כאשר הגרמנים כבשו את הארץ נלקחה לאושוויץ שם שהתה ששה חדשים, נלקחה למחנה עבודה ורואה את עצמה בעלת מזל כי כך נשארה בחיים, בעלה נולד בסלובקיה גם הוא הועבר למחנה עבודה, גם הוא רואה את עצמו בעל מזל, אחרי המלחמה התחתנו, בצ'כיה נולד בנם הבכור. בשנת 1949 הציעו להם לעבור ל"אר" הב אך הם העדיפו לעלות לישראל, כאן נולדו להם עוד שני ילדים, וכיום יש לה תשעה נכדים ושלושה נינים. בן זוגה היה בנאי ובנה עם חבריו כמה בתים בראש פינה, הוא בנה את ביתם במו ידיו. כשנפטר בן זוגה, אחד הבנים שחי בראש פינה החליט לבנות קומה מתחת לביתו ובקש ממנה לעבור, אך היא העדיפה את ביתה הקטן, כשחלתה הציעו לה שוב לעבור לגור איתם, ושוב סירבה, רצתה להישאר בביתה שלה עם עזרה, אחרי אירוע מוחי שתקף אותה החליטו ילדיה להעבירה לבית יונתן, ל. היא אישה שקטה, לא מתלוננת עם כל הקושי להסתגלות חדשה.

תמיד ישנו החיוך היפה בעל פניה. לאחר שנים של, טיפול בילדים, בישול, סריגה ורקמה למען בני המשפחה, היום היא תלויה מאד באחרים.

נ. נולדה בעיירה קטנה באמריקה להורים לא יהודים, באה לארץ עם בעלה וארבעת ילדיהם, עם השנים המשפחה גדלה, יש להם היום עשרים נכדים ושלושים ואחד נינים. נשאלת השאלה מה הביא את המשפחה לבוא לישראל בשעה שחייהם היו נוחים וטובים בארה"ב. מסתבר שהם אנשים דתיים- לא מסיונרים. גם באמריקה היה להם קשר עם הקהילה היהודית והיו להם חברים יהודים.

בתחילה גרו בירושלים והרגישו שם כמו בבית, קיבלו הרבה עזרה ממוסדות ומאנשים והחליטו להישאר בארץ. במשך שלושים שנה גרו בעשרים וחמישה בתים ברחבי הארץ. נ היתה הבולטת במשפחה, מאד חברותית ופתוחה, עד שנפלה פעם במקלחת ופעם ברחוב ומאז מצבה התדרדר. כרתו את אחת מרגליה עקב פציעה שהסתבכה, עברה אירוע מוחי, והמשפחה עברה להתגורר בראש פינה, כשמצבה התדרדר עברה לבית יונתן. נ. אינה מדברת ומאד תלויה, בעלה שכר חדר בכפר הנשיא כדי להיות קרוב אליה ולטפל בה, עצוב לראות את תמונותיה מן העבר מול מצבה כיום, אבל כאלה הם החיים.

הסיפור של פ. שונה לחלוטין, נולדה באלג'יריה בשנת 1922 - לא מדויק כי אז לא היו רישומים. התייחמה בגיל צעיר, ילדותה לא היתה קלה. נישאה בגיל ארבע עשרה לבחור בן עשרים וארבע, נולדו להם עשרה ילדים - ארבעה מהם נפטרו ממחלות. בעלה היה צורף כסף וזהב, לימד את ילדיו את סודות המקצוע, פ. ניהלה את משק ביתה בו בזמן עזרה לאחיה ואחיותיה הלא נשואים וכן עזרה לדודה בעבודת הבית, מגיל צעיר נתנה תמיד מעצמה.

בחמישים ושש עלתה המשפחה לארץ. בחצור נולדו להם עוד ארבעה ילדים, המשפחה גדלה הילדים נישאו, באו נכדים, ובעוד זמן קצר יולד רביע (בן של בן),

בשבעים ושש נפטר בעלה, שני נכדים שלה נהרגו בתאונות שונות, פ המשיכה לטפל בכל המשפחה, מלשכת הרווחה בחצור נתבקשה לטפל בתינוקת עד שימצאו פתרון אחר. פ. גידלה את התינוקת כחלק של המשפחה, היא מאד קשורה אליה וגם הביאה לפ. נכדים נוספים. פ. היא אישה רבת פעלים, היתה מכינה מאכלים טובים למסיבות, בר מצוות וחתונות, הבית היה פתוח לכל נצרך גם לאוכל וגם לשינה, אישה צנועה זו לימדה את ילדיה דברים שפילוסופים ופסיכולוגים כתבו עליהם שנים. לאהוב, לתת מעצמך ללא תנאים וללא תמורה. פ. הגיעה לבית יונתן לאחר אירוע מוחי.

א נולדה בטשקנת אוזבקיסטן בשנת 1913. המשפחה עברה לריגה ברוסיה היא למדה בבית ספר התיכון, היא התחתנה בימי המלחמה השניה. א היתה פעילה בבית"ר וגם עברה הכשרה עם חבריה ברוסיה כדי להתכונן לעלות ארצה, יחד עם משפחתה עלו ארצה בשנת 1930 וגרו בירושלים. משפחתה של א. היתה ידועה והם הכירו את כל האנשים המרכזיים דאז, גולדה מאיר, בן גוריון, משה שרת, בן צבי ועוד, א. היתה חלוצה. עבודתה היתה לרוקן ביצות, גם חלתה בקדחת, נטעה עצים, סללה כבישים כמו כל חבריה. א. למדה להיות

אחות בבית חולים הדסה בתל אביב, היא עברה אחר כך לנתניה והיתה האחות היחידה בשומרון,

א ובעלה היו בין מקימי נתניה - רמת טיומקין שהיתה ישוב חקלאי שהתחיל את נתניה, ביולי 1942 א. התנדבה לצבא הבריטי (גם בעלה) עם עשרות מחבריה שירתה בחיל הנשים במצרים, ובמשך המלחמה במדבר המערבי כאחות בבית חולים שדה. הגיעה לדרגת סמל (היה קשה בימים ההם להגיע לדרגת סמל), השתחררה ב.945, א. קיבלה שלוש אותות: כוכב אפריקה, מדליה מלחמת העולם השנייה, ומדליה ההגנה (אות השירות המצוין). הצטרפה להדסה הר צופים בירושלים שם נולד הבן הבכור, מאחר והשתתפה במלחמת העצמאות, הילד היה מטופל אצל הסבים. אחרי המלחמה המשפחה חזרה לנתניה, שם נולד הבן השני. א. המשיכה לעבוד כאחות בקופת חולים משך שנים, עד שעברה לעבוד במשרד הבריאות כאחות בבית ספר, משרה בה יצרה קשרים הדוקים כמתנדבת עם תלמידים, יצאה לפנסיה מוקדמת עקב שבר מורכב בקרסולה. א. קבלה את אות יקר נתניה על תרומתה לבניין העיר. אחרי מחלה עברה לבית יונתן.

פטר נולד בגרמניה עבר למנצ'סטר, אנגלי תחת חסותו של אירגון להצלת ילדים יהודים, הוא למד בבית ספר לרפואה, התמחה במחקר, כן מצא זמן להיות אלוף בשחיה ובאתלטיקה. היה נשוי אשתו נפטרה מסרטן היו להם שני ילדים, התחתן בשנית ונולדו להם עוד שני ילדים ואז נפרדו. הוא יצא לפנסיה ואז עלה לישראל. ילדיו נשארו באנגליה. פ. עבד בבית חולים איכילוב כמתנדב, הוא עבר לירושלים, הוא מספר שפעם עלה לאוטובוס נסע ונרדם והגיע לקרית שמונה, הוא טייל בעיר והחליט שזה המקום שבו הוא רוצה להישאר ולחיות. היה נוסע באופניים לראש פינה כדי לקבל שיעורי נגינה בכינור. כשחלה חבריו טיפלו בו עד שהוברר שהוא זקוק לטיפול רפואי צמוד, והועבר לבית יונתן, מאוחר יותר תקף אותו אירוע מוחי שפגע בדבורו ויכולת התנועה. לעתים מרגישים את תסכולו שאינו יכול לבקש את הדברים הבסיסיים ביותר, והתלות קשה לו, לפעמים אני מקריא לו סיפורי תנ"ך והוא נהנה, לפעמים אנחנו מתקשרים דרך ההומור, למרות הכל הוא לא איבד את חוש ההומור שלו,

ח. נולד בפולין ב1916 בעירה קטנה הנקראת ינב, הוריו למדו עברית והקימו בית ספר לעברית כדי להשתמש בשפה. בגיל שש עשרה התנדב לצבא הפולני, היו שם תופעות אנטישמיות אבל הוא לא סבל, ב1938 כאשר הגרמנים כבשו את פולין ולקחו אותו למחנה גרמני לאסירים פולניים, הוא נשאר בחיים כי הצליח להתחזות לגוי פולני. ב1941 ברח מהמחנה וחזר ל עיירתו, באותה השנה כבשו הגרמנים את העיירה והרגו את אביו ואחיו. בסוכות 1942 הגרמנים בנו גטו וכל היהודים באזור נשלחו לשם. היה עד לשריפת יהודים, ניצל כי הצליח להתחבא בבית הולים שבו עבד אחיו הרופא, ושניהם הצטרפו לפרטיזנים. ב1944 אחיו נהרג והוא עבר לפינסק העיר הקרובה והצטרף לאירגון עליה ב'. עבד ביוגוסלביה ובאיטליה בעזרה ליהודים לעלות לארץ ישראל, 1948 הוא עלה ארצה, התחתן, וגרו בתל אביב. מספר שנים הוא עבד בקופת חולים ובנה

את חייו השגרתיים, כאשר אשתו נפטרה בא לגור עם בתו בקצרין מאוחר יותר
עבר לגור ולחיות בבית יונתן,

אלה הם סיפורי דיירי בית יונתן. בעצם סיפורתי כאן חלק מההיסטוריה של
הארץ, אלה הם סיפורים של הצלחה, על אנשים רגילים אשר הצליחו לבנות את
חייהם מחדש - אמנם הם לא סיפורי הצלחה נוסח החלום האמריקאי, הם
שייכים לסיפור ההצלחה של המציאות הישראלית,

לני (רוז) עידן

וירוסים ודואר אלקטרוני

(מכתב שהתקבל מספקית התקשורת שלנו "כנרת תקשורת" - דוד אלמן)

שלום ללקוחות העסקיים של כנרת תקשורת

1) קודם כל שנה טובה לכולם

2) בזמן האחרון אנו נתקלים יותר ויותר בוירוסים וסוסים טרויאנים שהופכים
את המחשב הנגוע לשרת דואר עצמאי (SMTP Server) ומנצלים אותו
לשליחת דואר זבל לכל העולם בכמויות אדירות.
פעולה זו גורמת לאיטיות מרובה ברשת שלכם וחסומת מרחב הכתובות שלכם
ברשימות שחורות, פעולה הגורמת לשרתים שמקבלים מכם דואר לחסימה
מוחלטת.

הוירוס או הסוס הטרויאני לא שולח את המטען שלו דרך שרת הדואר שלכם
בארגון, הוא מוציא את הדואר ישירות מהמחשב שהוא הדביק גם אם לא
גולשים באינטרנט והמחשב רק "דולק" בלי שאף אחד יעבוד עליו באותו רגע.

ישנו פתרון מאוד פשוט אותו נתחיל ליישם אצל לקוחות שקנו פיירוול נטסקרין
אצלינו: אנחנו נבצע בפיירוול שלכם חסימה לכל הדואר היוצא שמגיע לא דרך
שרתי הדואר שלכם וע"י כך נאפשר שליחת דואר מהארגון שלכם, רק דרך שרת
הדואר המקומי שלכם (לינוקס או אקצייניג) ו/או דרך שרת הדואר המאוחסן
בחוות השרתים של כנרת תקשורת.
כל דואר אחר (דואר הנשלח ישירות מכתובת ברשת המקומית) יחסם.

שימו לב !!!

לקוחות שמתמשים בשרתי דואר של ספקיות אינטרנט אחרות גם יחסמו ויש להודיע לנו באופן פרטני לפתוח את אותו שרת בפירוול (ישנם מעט מאוד לקוחות כאלו).

לדוגמא:

לקוח עסקי שמחובר ברשת המקומית שלכם אבל יש לו חשבון דואר בנטויז'ן יכול למשוך את הדואר מנטויז'ן ע"י הגדרת שרת הדואר הנכנס ל `ail.netvision.net.il` אבל ברגע שהוא ינסה לשלוח דואר מהרשת המקומית שלכם דרך שרת הדואר היוצא של נטויז'ן - `mailmx.netvision.net.il` הוא ייחסם, ולכן אתם צריכים להודיע לנו לפתוח את השרת: `mailmx.netvision.net.il` בפירוול.
את החסימה אנחנו נבצע החל מהיום ובמהלך השבוע הקרוב. לקוחות אשר מסיבה כלשהיא אינם מעוניינים בחסימה הנ"ל, אנא הודיעו לנו מראש אך קחו בחשבון שלא נוכל לטפל עבורכם בחסימות של List Black בשרתי הדואר מחוץ לכנרת תקשורת.

* לקוחות שאין להם פירוול לא יכולים לבצע את החסימה הנ"ל ולכן לא ייערך אצלם כל שינוי.
* לקוחות ששולחים דואר דרך שרתי WebMail אינם מושפעים מהחסימה כלל וכלל.

(לידיעתכם: אנחנו כאן בכפר הנשיא מוגנים ע"י "פייר-וול" ולכן הטיפול המונע לעיל יחול גם עלינו)

בברכת שנה טובה ונקיה מוירוסים - דוד אלמן

מהמרפאה

1.
ביום שני 9.1.06, המרפאה תהיה סגורה כל היום. (הרופא יעבוד ביום ראשון).
במקרים דחופים יש לפנות לקופ"ח חצור או טובא

לבריאות

2.

בקרית שמונה - במתחם של "סלקום" נפתחה חנות חדשה למוצרי אורטופדיה ועזרים רפואיים. ישנן הנחות גדולות לבעלי ביטוח מושלם.
לפרטים נוספים - אפשר לפנות לדורית במרפאה

רשימת שומרים לשבוע 6/1/06 עד 12/1/06

שם השומר	תאריך	יום
דוד אלמן	6/1	שישי
ארי ברגר	7/1	שבת
רוי בוסקילה	8/1	ראשון
איציק בן-דור	9/1	שני
יבין בן-רשף	10/1	שלישי
ויקטור בן-רשף	11/1	רביעי
יהודה בן-זאב	12/1	חמישי

ספרים חדשים בספרייה

שם הספר	המחבר	תיאור
The Dogs of Riga	H. Mankell	Crime novel
Sight Unseen	Rubert Godda rd	“ “
Holy Fools	Joanne Harris	Historical “
Going Postal	Terry Pratchett	Sci.Fi. novel
The Plot Against America	Philip Roth	Novel
Shalimar the Clown	Salman Rushdie	“
Gold in the Morning Sun	Jim Whitham	Updated autobiography
Drop Shot	Harlan Coben	Crime novel
The Innocent	“ “	“ “

Eucalyptus	Murray Bail	Australian novel
Band of Brothers	Stephen E. Ambrose	US Army Europe. WW2
The Life of David	Robert Pinsky	Biography
Milwaukee	Bernice Rubens	Novel

פאב

שבת בצהריים

בשעה 12:00

ראג'אן פותח את הפאב

HAPPY TIME

בואו !

מובטח שיהיה נעים ונחמד.

תושבים בכפר-הנשיא

לפני כשבועיים נפגשתי עם נירה לשעה ארוכה, ועברנו יחד על רשימת התושבים בקהילה שלנו. הנוף האנושי מתרחב מול עינינו, מי הם כל האנשים שבחרו לגור כאן במחיצתנו? מה הם מחפשים? למה דוקא כאן? ועוד שאלות רבות שהיינו רוצים לשאול ולדעת ולהכיר. פנים רבות להם לאנשים – כמו לאנשים, מקצועות ועיסוקים מעניינים ומופלאים. נראה לי שלזה כיוונו כשרצינו תוספת וגיוון לאוכלוסיית החברים המגוונת שלנו.

הקשבתי לנירה בעניין רב. בחיבה רבה הגתה נירה את שמות התושבים, שרובם - לי הם לגמרי חדשים ועדיין זרים, אור בעיניה כאשר סיפרה בקצרה מה שהיא יודעת על עיסוקיהם, לא יכולנו לצפות לטוב יותר. והחלטתי מידי כמה זמן, לפגוש את האנשים ולהביא את סיפורם, של אלו המסכימים לכך מעל דפים אלה.

מי שמעוניין לראיין ולהביא בפנינו סיפורו של תושב, אשמח לקבלו כשותף לכתיבה. מי שרוצה - מעוניין להתראיין - אני כאן.

נר שמיני של חנוכה, הדלקנו בסימן "קשרים", החיבור בין חברים תושבים ובנים. לא באו כולם, אך נוכחנו כבר בערב הזה, כאשר התקרבונו שבאמת רב המשותף בין כולנו. הגיעו הרבה מאלה שכבר הכרנו, היו גם כאלה שלא הגיעו, אני משערת שמפאת היותם הורים לילדים קטנים, או קצת לא העזו. היה ערב מלא אור, קרבה והתקשרות. עבורי זה היה הערב היחיד מכל שמונת ימי החנוכה אותם אירגנו והפיקו חברים רבים - רק בו נכחתי. והנה גם הזדמנות להודות לכל אלה שעשו במלאכה ובעידוד שמחת החג בלב ובפה. ברעיון ובמעשה לא פשוט לארגן שמונה ימי חגיגה - אף זהו נס בפני עצמו. (ושוב ממש בא לי לאכול סופגניה של אביבה).

ראג'אן הוא הבחור הראשון אותו תפסתי בחכתי, ואותו החלטתי לראיין.

ועד לשבוע הבא בו תוכלו לקרוא את הראיון שלי עם ראג'אן, החלטתי להביא לכם - מה אם לא - סיפור קצר על אהבה.

בברכת סופשבוע נפלא לכולנו

שושנה שרקי

/

אי האהבה

לפני שנים רבות, היה אי ובו שכנו כל הרגשות: שמחה, עצבות, ידע וכל השאר - ביניהם, גם אהבה.

באחד הימים, הודיעו לכל הרגשות, שהאי עומד לשקוע. כל הרגשות החלו בהכנות נמרצות לקראת העזיבה: הם תיקנו סירותיהם, ארזו חפציהם ולאחר שהכל היה מוכן, הם החלו לנטוש את האי אחד אחרי השני. כולם, מלבד אהבה, שסירבה לעזוב את האי והחליטה להישאר עד הרגע האחרון.

כשהאי כמעט שקע, החלה אהבה לקרוא לעזרה. היא ראתה את עושר, ששט בסביבה על ספינת הפאר המוזהבת שלו, וקראה לו: "עושר, האם אתה יכול לקחתני עמך?" "לא, אינני יכול. ספינתי מלאה בזהב, כסף ויהלומים, אין מקום פנוי עבורך", השיב עושר.

אהבה החליטה לבקש עזרה מגאוה, שגם היא שטה לה להנאתה אל מול חופי האי, בסירה יפהפייה: "גאוה, בבקשה עזרי לי!", התחננה אהבה, אך גאוה השיבה: "אני לא יכולה לעזור לך. את רטובה כולך, ואת עלולה לגרום נזק לסירתו".

עצבות הייתה אף היא בסביבה ואהבה קראה לה: "עצבות, תני לי לבוא עמך!" אך עצבות השיבה: "אהבה, אני מצטערת, אך אני כל-כך עצובה ואני רוצה להיות לבדי".

גם שמחה חלפה על פני אהבה, אולם היא הייתה כל-כך מאושרת ושמחה, שהיא אפילו לא שמה לב לקריאתה הנואשת של אהבה...

לפתע נשמע קול: "בואי אהבה, אני אקח אותך". היה זה מישהו קשיש. אהבה הרגישה כה מבורכת ונרגשת, שהיא אפילו שכחה לשאול את שמו. כאשר הם הגיעו לאדמה יבשה, הקשיש פנה לדרכו. אהבה, שהבינה כמה אהבה שוכנת בקשיש, שאלה את ידע, קשיש אף הוא, מי היה זה שעזר לה.

"היה זה זמן", השיב ידע. "זמן?" שאלה אהבה. "אבל מדוע שדווקא זמן יעזור לי? ידע חייך בתבונה ואמר: "מכיוון שרק הזמן מסוגל להעריך את גדולתה של האהבה".